

Választott mű: Dacia Maraini: Rabolt szerelem¹

Készítette: Tulipán Eszter

Lehet rabolni a szerelmet?

Dacia Maraini ezekben a felzaklató és szívszorító elbeszélésekben napjaink egyik legvitatottabb és legfájóbb témáját, a nők elleni erőszakot vizsgálja. A kötet látszólag tárgyilagosan, majdhogynem szenvtelenül előadott történeteiben hátborzongató, tüéles pontossággal rajzolja fel az erőszakot, elemzi elkövető és áldozat sokszor ellentmondásos, bonyolult érzelmi viszonyát, és fest hiteles képet arról a társadalmi környezetről, amely nem feltámi, hanem leplezni igyekszik a bajt. Ebben a könyvben nyolc történettel találkozunk az olvasó olyan nőkről és lányokról, akik átéltek a testi-lelki bántalmazás valamilyen formáját. Habár a történetekről nem derül ki, hogy a valóságban megtörténtek volna, de az bizonyos, hogy megtörténnek ezekhez hasonló szomorú és tragikus esetek.

Sokszor halljuk, hogy az utcán vagy idegen, számunkra ismeretlen környezetben könnyen válhatunk bántalmazás áldozatává, ám hasonló szituáció megtörténhet a közvetlen környezetünkben, barátaink, szomszédaink is lehetnek áldozatok. Sajnos hazánkban még mindig az a mentalitás él, hogy ami zárt ajtók mögött történik, az zárt ajtók mögött is marad.

Az általam olvasott könyvben több példát is látunk arra hogyan válik valaki áldozattá. Az író rámutat arra, melyek azok a helyzetek, ahol a legkiszolgáltatottabbak vagyunk. A kiszolgáltatottság érzése azonban nemcsak a bántalmazásra korlátozódik, sajnos sokan szégyenlik, ami velük történt, titkolják, letagadják az őket ért bántalmazást. Vannak olyanok, akik visszautasítják a segítséget, mert félnek a következményektől.

A könyv első története pont egy hasonló esetet tár fel elénk. Főszereplője egy bántalmazott nő, akit férje rendszeresen megver, az ütésektől teste súlyos sérülésekkel van tele. A feleség többször volt kórházban a bántalmazás miatt, mígnem egy őt kezelő orvosnak feltűnt, hogy ez az asszony már nem először „esett le a lépcsőn”. Amikor az orvos szembesítette, hogy sérülései nem baleset eredményei, majd rákérdezett, hogy ki a bántalmazó a nő nem felelt. Félt elmondani sérülésének okait, mert a férje megfenyegette. Az orvos azonban nem hagyta ennyiben, jelentette a

---

¹ Az eredeti mű 2012-ben Milánóban jelent meg, magyarul Lukácsi Margit fordításával a Jaffa Kiadó gondozásában 2020-ban jelent meg.

családon belüli erőszak gyanúját, és kiküldtek a nő családjához egy szociális munkást. A szociális munkásnak a férj nyitott ajtót, és tagadott minden feltételezést. Feleségéről azt állította, hogy epilepsziás, ezért a betegség és a rohamok következtében veri magát össze. Mivel a férfi meggyőzően viselkedett, a szociális munkás mindent elhitt, azt gondolta, hogy ez a férfi egy odaadó társ. A segítség elmaradt. Az élet azonban nem változott, a férj továbbra is testi-lelki terrorban tartotta a nőt magához láncolva a hamis szeretetével, a nő pedig tűrt.

A történet szomorú tanulsága, hogy aki nem szeretné, hogy segítsenek rajta, aki nem kér segítséget, azon nem is lehet segíteni. Ha a bántalmazott fél elfogadná a segítséget, akkor képes lenne önálló döntéshozatalra, megerősödne érzelmileg és kiállhatna önmagáért. Persze ez egyedül nem sikerülhet, és a történet nem tért ki arra, hogy a nő mögött van-e olyan támogató család, vagy baráti közeg, aki segítségére lenne. A bántalmazónak is változnia kellene, hiszen ő is sérült. Szüksége van önkontrollra, hogy az indulatait megfékezze és ne a társán vezesse le, hiszen csak így tud a szociális életben érvényesülni és élni. A problémák – legyenek azok magánjellegűek vagy közösek – megbeszélés tárgyát kéne, hogy képezzék, nem helyes ha a fizikai fölényrel uralkodik valaki, negatív energiáit társán vezeti le. A történetben az agresszor legnagyobb problémája azonban az önismeret hiánya volt, hiszen végig tagadott, egy saját maga által generált világban élt, amelyben ő nem bűnös.

A nők bántalmazásán túl hazánkban szintén súlyos probléma, hogy sajnos sok gyerek él bántalmazott családtagként. A könyv egy másik története olyan családot mutat be, akik látszólag boldogan élnek. Az anyuka az édesapa halála után újrarahasodik egy jó modorú zongoraművésszel. A kislányok nagyon megszeretik új nevelőapjukat és családdá válnak. Amikor az anya először elutazik üzleti ügyben, a nevelőapa éjjel beoson a lányok szobájába és a nagyobbik lánnyal erőszakoskodik. Megzsarolja, ha bárkinek is beszél erről a viszonyról, akkor édesanyját megöli. A lány ekkor csak 12 éves. Két évig tart ez a borzasztó helyzet, míg a nevelőapa a kisebbik lányt is zaklatni kezdi. A nagyobbik lány először csak sejtette, hogy ugyanez történik a húgával, mint vele. Édesanyjának színt vall, aki nem hisz neki, mígnem egy diktafonnal lebuktatja a nevelőapát. Az ügy bíróságra került, és a bántalmazót elítélték. Egy jó modorú, kifinomult embert. Senki nem hitte el volna róla, hogy ilyenekre képe. A látszat néha csal.

A történet érdekessége, hogy az író továbbmutatott, a gyerekek jövőjéről is tájékoztatta az olvasót. A lányok élete félresiklott a bántalmazásuk miatt. A nagyobbik lányból egy lecsúszott heroinfüggő lett, akin anyja nem tudott segíteni és a lány sajnos fiatalon túladagolta magát. A kisebbik lány egy kommunába költözött, nem táplálkozott rendszeresen, rendszeresen ivott. Az anyja egy pszichiáter segítségét kérte, hogy kisebbik lányát megmentse, de már ehhez is túl késő volt. Lányai önmaguk ellenségévé váltak és önpusztító életmódot folytattak. Az édesanya annyira leépült

a fájdalomtól, az önmagát való hibáztatástól, hogy háttal fordított eddigi életének és hajléktalanként élte tovább életét. Ha a nagyobbik lány rögtön az első alkalom után szól, hogy közbe tudjanak avatkozni, talán a tragédiát is elkerülhették volna.

Habár a könyv megoldást javasol az utólag átgondolt helyzetekre, külső szemlélőként reflektál, de feledjük, ez mindig könnyebb, mint részese lenni ennek a társadalmi problémának. Mindkét történet rámutatott arra, hogy a bántalmazott felek gyakran nem merik felvállalni, szégyenlik saját bántalmazásukat, hogy a bántalmazók személyét gyakran homály fedi. Legnagyobb veszteségük a testin túl az az érzelmi sérülés. A hegek befornak, a nyomok eltűnhetnek, de az emlék és a lelki fájdalom örökre bevésođhet.

Szerencsésnek mondhatom magam, mivel a környezetemben ezekhez hasonló esetek nem fordulnak/fordultak elő, de úgy gondolom, mindenki felelősséggel tartozik szeretteiért, sőt, embertársaiért is, ezért nyitott szemmel kell járnunk, nem szabad engedni az erőszaktevőknek, a megelőzés a legfontosabb!